

M.J. ARLIDGE

MIENE
MIENE
MUTTE

ISBN 978-90-225-6903-0
ISBN 978-94-023-0230-1 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Eeny Meeny*
Vertaling: Herman van der Ploeg
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Kniel Synnatschze en Wild Wonders
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 by M.J. Arlidge
All rights reserved.
© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Sam slaapt. Nu zou ik hem kunnen doden. Hij ligt met zijn gezicht van me af: het zou niet moeilijk zijn. Zou hij wakker worden als ik me bewoog? Proberen me tegen te houden? Of zou hij alleen maar blij zijn dat zijn nachtmerrie voorbij was?

Zo moet ik niet denken. Ik moet proberen voor ogen te houden wat echt is, wat goed is. Maar als je gevangen bent, lijken de dagen eindeloos en is hoop het eerste wat je kwijtraakt.

Ik probeer me vast te klampen aan fijne herinneringen om de sombere gedachten op afstand te houden, maar dat lukt steeds minder.

We zijn hier pas tien dagen (of elf?), maar het gewone leven lijkt al heel ver weg. We waren aan het terugliften van een festival in Londen toen het gebeurde. Het regende pijpenstelen en een heel stel auto's was ons zonder pardon voorbijgereden. We waren doorweekt en wilden al omkeren toen er eindelijk dan toch een busje stopte. Binnen was het warm en droog. We kregen koffie uit een thermoskan. Alleen al van de geur kregen we weer goede zin. De smaak was nog beter. We beseften niet dat het de laatste keer zou zijn dat we van de vrijheid hadden geproefd.

Toen ik bijkwam, bonsde mijn hoofd. Mijn mond was met bloed besmeurd. Ik zat niet meer in het warme busje. Ik was ergens waar het koud en donker was. Was dit een droom? Ik schrok

op van een geluid achter me, maar het was gewoon Sam die wandelend overeind kwam.

We waren beroofd. Beroofd en gedumt. Mijn ogen wenden aan de duisternis. Ik kroop vooruit, krabde aan de muren die ons omsloten. Koude, harde tegels. Ik botste tegen Sam op en hield hem even vast. Ik rook de geur waar ik zo dol op ben. Toen was het moment voorbij en beseften we hoe gruwelijk onze situatie was.

We zaten in een duikbad dat niet meer werd gebruikt. Het bad was verlaten en vergeten en helemaal ontmanteld, zonder duikplanken, borden en trapjes. Alles wat los en vast zat was verwijderd. En wij zaten in een diepe, gladde tank waar je onmogelijk uit kon klimmen.

Luisterde die gestoorde gek naar ons geschreeuw? Vermoedelijk. Want toen we eindelijk ophielden met schreeuwen, gebeurde het. We hoorden een mobiele telefoon rinkelen en heel even dachten we, dolblij, dat het iemand was die ons kwam redden. Maar toen zagen we het schermpje van de telefoon naast ons opgloeien op de vloer van het zwembad. Sam verroerde zich niet, dus ik rende ernaartoe. Waarom ik? Waarom ben ik altijd de pineut?

‘Hallo, Amy.’

De stem aan de andere kant van de lijn klonk vreemd, onmenselijk. Ik wilde om genade smeken, uitleggen dat zij een vreselijke vergissing had begaan, maar het feit dat zij mijn naam wist deed me alle hoop verliezen. Ik zei niets. De stem sprak door, meedogenloos en onaangedaan: ‘Wil je in leven blijven?’

‘Wie bent u? Wat hebt u met ons gedaan?’

‘Wil je in leven blijven?’

Even kon ik geen antwoord geven. Mijn tong wilde niet bewegen. Maar dan...

‘Ja.’

‘Op de vloer bij de telefoon ligt een pistool. Er zit één kogel in. Dat is de prijs die je betaalt voor je vrijheid. Je moet doden om in leven te blijven. Wil je blijven leven, Amy?’

Ik kon niet praten, ik moest overgeven.

‘Nou, ja of nee?’

En toen werd de verbinding verbroken. Op dat moment vroeg Sam: ‘Wat zeiden ze?’

Sam ligt naast me te slapen. Nu zou ik het kunnen doen.

2

De vrouw schreeuwde van de pijn. En daarna was ze stil. Op haar rug verschenen rode striemen. Jake hief de rijzweep nogmaals en bracht hem met een zwiepend geluid omlaag. De vrouw kromde haar rug, schreeuwde en zei toen: ‘Nog een keer.’

Ze zei zelden iets anders. Ze was geen spraakzaam type. Niet zoals sommige anderen van zijn klanten. De administratief medewerkers, accountants en kantoorbedienden die vastzaten in seksloze relaties deden niets liever dan praten, die probeerden wanhopig aardig gevonden te worden door de man die hen sloeg voor geld. Zij was anders, een gesloten boek. Ze had nooit verteld hoe ze hem had gevonden. Of waarom ze kwam. Ze gaf haar instructies, liet duidelijk en resoluut weten wat ze nodig had en zei dat hij voort moest maken.

Ze begonnen altijd met het vastbinden van haar polsen. Twee leren riemen met studs strakgetrokken zodat haar armen tegen de wand waren bevestigd. Haar voeten zaten met ijzeren enkelboeien aan de vloer vast. Haar kleding lag netjes opgestapeld op de stoel en daar stond ze dan, geketend, in haar ondergoed, wachtend op de bestraffing.

Geen rollenspel. Geen ‘Doe me alsjeblieft geen pijn, papa’ of ‘Ik ben een heel stout meisje’. Ze wilde alleen maar dat hij haar pijnigde. In sommige opzichten was het een opluchting. Elke baan

wordt na verloop van tijd routine en het was leuk om eens niet te hoeven toegeven aan de fantasieën van trieste, zelfverkozen slachtoffers. Tegelijkertijd was haar weigering om een normale relatie met hem aan te gaan frustrerend. Het belangrijkste element van elke SM-ontmoeting is vertrouwen. De ondergeschikte moet weten dat hij of zij in veilige handen is, dat de dominante partij zijn of haar persoonlijkheid en behoeften kent en voor een bevredigende ervaring kan zorgen op voorwaarden die voor iedereen comfortabel zijn. Als je dat niet hebt, wordt het al snel agressie of zelfs misbruik – en daar moest Jake niets van hebben.

Af en toe probeerde hij eens wat, een vraag hier, een opmerking daar. En na een tijdje was hij op de hoogte van een paar basisfeiten: dat ze niet in Southampton was geboren, dat ze geen gezin had, dat ze binnenkort veertig werd en dat dat haar niets kon schelen. Door hun sessies wist hij dat ze van pijn hield. Seks kwam er niet bij kijken. Ze hield niet van flirten of kietelen. Ze wilde gestraft worden. De afranselingen gingen nooit te ver, maar ze waren desalniettemin hard en meedogenloos. Haar lijf kon het wel hebben: ze was lang, gespierd en soepel. De sporen van oude littekens deden vermoeden dat ze niet nieuw was in de SM-scene.

Maar ondanks al zijn pogingen en zijn omzichtig geformuleerde vragen was er maar één ding dat Jake van haar wist. Op een keer toen ze zich aankleedde, was haar identiteitskaart met foto uit haar jaszak op de vloer gegleden. Ze had hem vliegensvlug opgehaald en gedacht dat hij niets had gezien, maar dat was niet zo. Hij dacht dat hij mensen onderhand wel aardig kon inschatten, maar deze keer was hij verrast. Als hij niet toevallig haar identiteitskaart had gezien, zou hij nooit hebben geraden dat ze bij de politie werkte.

3

Amy zit een meter verderop naast me op haar hurken. Ongemakkelijke gevoelens spelen geen rol meer en ze plast zonder schaamte op de vloer. Ik kijk toe hoe het dunne straaltje pis de tegels raakt. Kleine druppeltjes spatten op haar vuile onderbroek. Een paar weken geleden zou ik me van die aanblik hebben afgewend, maar nu niet meer.

Haar urine kronkelt langzaam omlaag naar de poel van uitwerpselen die zich op het diepste punt heeft opgehoopt. Ik kijk onafgebroken naar de wegstromende urine, maar uiteindelijk verdwijnen de laatste druppels en is de voorstelling voorbij. Ze trekt zich terug in haar hoek. Geen enkel excuus, geen contact. We zijn verworden tot dieren, we worden steeds onverschilliger voor onszelf en voor elkaar.

Dat is wel anders geweest. In het begin waren we woedend, opstandig. We waren vastbesloten dat we hier niet zouden sterven, dat we het samen zouden overleven. Amy ging op mijn schouders staan, scheurde haar nagels terwijl ze over de tegels klauwde in een poging de rand van het zwemband te grijpen. Toen dat niet lukte probeerde ze zich op mijn schouders af te zetten en te springen. Maar het zwembad is vijf meter diep, misschien wel meer, en we zullen het nooit redden.

We probeerden de telefoon, maar die was vergrendeld met een

code en na een paar combinaties proberen was de batterij leeg. We gilden en schreeuwden onze kelen schor. Het enige antwoord was onze eigen echo, die ons leek te bespotten. Soms voelt het alsof we op een andere planeet zitten. Er is in kilometers omtrek geen mens te bespeuren. De kerst nadert, er moeten mensen naar ons op zoek zijn, maar dat is hier moeilijk te geloven, in deze vreselijke, aanhoudende stilte.

Ontsnappen is niet mogelijk, dus proberen we alleen maar te overleven. We hebben hard op onze nagels gebeten en het bloed gretig opgezogen. 's Ochtends vroeg hebben we de condens van de tegels gelikt, maar onze maag bleef pijnlijk leeg. We hebben overwogen onze kleren op te eten... maar dat idee hebben we toch maar laten varen. 's Nachts is het ijskoud en het enige wat voorkomt dat we sterven aan onderkoeling is onze schaarse kleding en de warmte die we elkaar geven.

Verbeeld ik het me of zijn onze omhelzingen minder warm geworden? Minder veilig? Vanaf het moment dat het is gebeurd hebben we ons dag en nacht aan elkaar vastgeklampt. We spoorde elkaar aan om vol te houden, wanhopig bij de gedachte alleen achter te blijven in dit verschrikkelijke oord. We deden spelletjes om de tijd te verdrijven en stelden ons voor wat we zouden doen als ze ons komen redden: wat we zouden eten, wat we tegen onze familie zouden zeggen, wat we met Kerstmis zouden krijgen. Maar met die spelletjes zijn we geleidelijk opgehouden, omdat we beseffen dat we hierheen zijn gebracht om een reden en dat een goede afloop niet voor ons is weggelegd.

'Amy?'

Stilte.

'Amy, zeg iets alsjeblieft.'

Amy kijkt me niet aan. Ze praat niet met me. Ben ik haar voorgoed kwijt? Ik probeer me voor te stellen wat ze denkt, maar dat lukt me niet.

Misschien valt er niets meer te zeggen. We hebben alles geprobeerd, elke centimeter van onze gevangenis onderzocht op zoek naar een manier om te ontsnappen. Het enige wat we niet hebben aangeraakt is het pistool. Het ligt daar roerloos naar ons te roepen.

Ik hef mijn hoofd en zie Amy ernaar kijken. Dan vangt ze mijn blik en slaat haar ogen neer. Zou ze het kunnen oppakken? Onmogelijk, zou ik veertien dagen geleden nog hebben gezegd. Maar nu? Vertrouwen is iets kwetsbaars, moeilijk te verwerven, gemakkelijk kwijt te raken. Ik ben nergens meer zeker van.

Het enige wat ik weet is dat een van ons zal sterven.

4

Helen Grace liep naar buiten, de frisse avondlucht in, en ze voelde zich ontspannen en blij. De crisis was voorbij en ze was weer zichzelf. Ze vertraagde haar pas, genietend van dit moment van rust en wierp een geamuseerde blik op het winkelend publiek om haar heen.

Ze was op weg naar de kerstmarkt van Southampton. Die strekte zich uit langs de zuidelijke flank van winkelcentrum WestQuay en was een jaarlijkse gebeurtenis: een gelegenheid om originele, persoonlijke cadeautjes te kopen die niet voorkwamen op de verlanglijstjes van Amazon. Helen had een grondige hekel aan Kerstmis, maar ze kocht elk jaar zonder mankeren iets voor Anna en Marie. Het was de enige feestelijke uitspatting die ze zichzelf toestond en ze maakte er altijd het beste van. Ze kocht sieraden, geurkaarsen en andere snuisterijen en vergat niet om lekkernijen te kopen: dadels, bonbons, een overdreven dure kerststol en een snoezig pakje chocolademints – vooral Marie was daar dol op.

Ze haalde haar Kawasaki op bij het parkeerterrein van het winkelcentrum en stooft door het drukke verkeer in het centrum, in zuidoostelijke richting naar Weston. Weg van de opwinding en overvloed, naar de ontberingen en wanhoop. Het was alsof ze onverbiddeijk naar de vijf kolossale betonnen torenflats werd getrokken die daar prominent aan de horizon stonden. Jarenlang

hadden ze reizigers die Southampton vanaf zee naderden begroet, en in het verleden waren het ook waardige begroetings-tekens geweest, imposant, futuristisch en optimistisch. Maar inmiddels was het een heel ander verhaal.

Melbourne Tower was verreweg het meest vervallen. Vier jaar geleden was er een drugslab ontploft op de zesde etage. De schade was aanzienlijk, het hart van het gebouw was eruit gerukt. Eerst had de gemeenteraad beloofd het gebouw te herstellen, maar bij nader inzien was besloten het af te schrijven. Het stond te wachten op de sloop en was nagenoeg geheel verlaten door de gezinnen die er vroeger woonden. Nu was het het terrein van junks, krakers en mensen die nergens anders heen konden. Het was een nare, afgedankte plek.

Helen parkeerde haar motor op veilige afstand van het gebouw en ging het laatste stuk te voet. Vrouwen liepen hier 's avonds doorgaans niet alleen, maar Helen was nooit bang. Ze was hier bekend en de mensen lieten haar gewoonlijk met rust, wat ze prima vond. Alles was rustig vanavond, afgezien van een paar honden die rond een uitgebrande auto liepen te snuffelen. Helen manoeuvreerde tussen de naalden en condooms door en stapte Melbourne Tower in.

Op de vierde verdieping hield ze halt bij nummer 408. Het was ooit een leuke, comfortabele gemeenteflat geweest, maar nu had het meer weg van Fort Knox. De voordeur zat vol met grendels, maar nog opvallender was het metalen traliewerk – van binnen-uit met hangsloten vastgezet – dat de hoofdingang moest beveiligen. De smerige graffiti – *klootzak*, *debiel*, *mongool* – die op de buitenkant was geklad maakte duidelijk waarom de flat zo zwaar was beveiligd.

Dit was het huis van Marie en Anna Storey. Anna was zwaar gehandicapt, kon niet praten, kon niet zonder hulp eten of naar de wc. Anna, veertien nu, had haar moeder van middelbare leeftijd

bij alles nodig, en die deed haar uiterste best. Ze leefde van de steun en de bedeling, kocht haar eten bij de Lidl en was zuinig met stoken. Dat was allemaal nog wel te doen – zo waren de kaarten nou eenmaal geschud en Marie was niet het type om verbitterd te raken – als ze geen last hadden gehad van het plaatselijke straattuig. Het feit dat die jongeren niets te doen hadden en uit gebroken gezinnen kwamen was geen excuus. Het waren gewoon nare vandalen die er plezier in hadden om anderen te kleineren, en een kwetsbare vrouw en kind te intimideren en te bedreigen.

Helen wist dat allemaal omdat ze een speciale interesse voor hen had opgevat. Een van de vandalen – een drop-out met zware acne die Steven Green heette – had geprobeerd hun flat in brand te steken. De brandweer was er op tijd bij geweest en de schade was beperkt gebleven tot de hal en voorkamer, maar de gevolgen voor Marie en Anna waren verwoestend geweest. Toen Helen hen ondervroeg waren ze doodsbang. Dit was poging tot moord en iemand moest ter verantwoording worden geroepen. Ze deed haar best, maar Marie was koppig. De flat, hun gezinswoning, was speciaal aangepast voor de beperkte mobiliteit van Anna. Waarom zouden ze moeten verhuizen? Marie verkocht haar laatste kostbaarheden en van het geld beveiligde ze haar flat. Vier jaar later explodeerde het drugslab. Voor die tijd had de lift prima gewerkt en was flat 408 in wezen een fijn thuis geweest. Nu was het een gevangenis.

Het was de bedoeling dat maatschappelijk werkers een oogje in het zeil zouden houden, maar zij vermeden dit oord als de pest en kwamen zo weinig mogelijk langs. En dus ging Helen, die thuis weinig omhanden had, af en toe op bezoek. En dat was de reden dat ze erbij was toen Steven Green en zijn vrienden terugkwamen om het karwei af te maken. Hij was zoals gebruikelijk high en had een benzineblik bij zich, dat hij probeerde aan te steken met een eigengemaakt lont. Hij kreeg er de kans niet voor. Helens wapen-

stok trof hem op de elleboog en daarna in zijn nek zodat hij languit voorover op de vloer viel. De anderen werden verrast door de plotselinge verschijning van een smeris, lieten hun benzinebommen vallen en sloegen op de vlucht. Sommigen wisten te ontkomen, anderen niet. Helen was goed getraind in het tegen de grond werken van vluchtende verdachten. Ze verijdelde de overval en niet lang daarna smaakte ze het grote genoegen om Steven Green en drie van zijn dikste vrienden veroordeeld te zien worden tot aanzienlijke gevangenisstraffen. Op zulke dagen gaf het werk haar enorm veel voldoening.

Helen onderdrukte een huivering. De groezelige gangen, de gebroken levens, de graffiti en de smerigheid deden haar sterk denken aan haar eigen jeugd. Het bracht herinneringen boven waar ze hard tegen had gevochten. Ze was hier voor Marie en Anna en ze wilde haar stemming vandaag nergens door laten bederven.

Ze klopte drie keer – hun speciale code – er werd aan een flink stel sloten gemorreld en toen zwaaide de deur open.

‘Tafeltje-dek-je?’ zei Helen schertsend.

‘Donder op,’ was het voorspelbare antwoord.

Helen glimlachte terwijl Marie het traliehek voor de deur opendeed. Haar sombere gedachten zakten al weg: Maries ‘war-me’ welkom had altijd dat effect op haar. Eenmaal binnen deelde ze de cadeautjes uit, nam die voor haarzelf in ontvangst en voelde zich helemaal op haar gemak. Voor even was flat 408 haar veilige toevluchtsoord in een duistere, gewelddadige wereld.

5

De stromende regen spoelde haar tranen weg. Het zou een schoon gevoel moeten geven, maar dat was niet zo. Daarvoor was ze al te ver heen. Ze baande zich als een waanzinnige een weg door het dichte gebladerte van het bos en lette niet op in welke richting ze liep. Ze wilde alleen maar in beweging blijven. Weg. Weg. Weg.

Doornige takken haalden haar gezicht open, stenen maakten sneeën in haar voeten. Maar ze bleef doorlopen. Ze keek wanhopig rond of ze iemand of iets kon ontwaren, maar ze zag alleen bomen. Even werd ze bevangen door een verschrikkelijke gedachte: was ze nog wel in Engeland? Ze schreeuwde om hulp, maar haar kreten waren zwak en haar keel was te schor.

Bij Sampson's Winter Wonderland stonden gezinnen geduldig in de rij voor de Kerstman. De kerstmarkt was niet meer dan een handvol haastig ingerichte kraampjes op modderig akkerland, maar de kinderen genoten ervan. De drieënveertigjarige Freddie Green had net een hap van zijn eerste kerstgebak van het seizoen genomen toen hij haar zag. Ze dook als een spook op in de stortregen. Freddie's gebakje bleef voor zijn mond hangen terwijl ze langzaam maar vastberaden over het terrein hinkte, haar ogen op hem gefixeerd. Bij nadere inspectie zag ze er niet spookachtig uit, eerder meelijwekkend: doorweekt, bebloed en lijkbleek. Freddie wilde niets met haar te maken hebben – ze zag eruit als een krank-

zinnige – maar zijn benen weigerden dienst en bleven roerloos onder de intensiteit van haar starende blik. Ze legde de laatste meters sneller af dan hij had verwacht, en plotseling deinsde hij achteruit toen zij van plan was zich op hem te storten. Zijn gebakje buitelde door de lucht en landde met een petsend geluid in een modderpoel.

Ze brachten het meisje naar een apart kamertje en sloegen een deken om haar heen, maar ze bleef vreemd doen. Ze wilde hun niet vertellen waar ze vandaan kwam of waar ze woonde. Ze leek niet eens te weten welke dag het was. Het enige wat ze uit haar konden krijgen was dat ze Amy heette en dat ze die ochtend haar vriend had vermoord.

Helen Grace kneep in de remmen en kwam tot stilstand bij het hoofdbureau van politie in Southampton. Het futuristische pand van glas en kalksteen torende boven haar uit; je had er een fantasistisch uitzicht over de stad en de havens. Het bureau was pas een jaar of twee oud en in alle opzichten indrukwekkend. Met ultramoderne cellen, een afdeling van de Crown Prosecution Service (het parket ter plaatse) en forensische onderzoeksfaciliteiten beschikte het over alles wat een moderne politiemannodig had. Helen parkeerde haar motor en liep naar binnen.

‘Een dutje onder het werk, Jerry?’

De brigadier van dienst schrok op uit zijn dagdroom en probeerde zo druk mogelijk te lijken. Het personeel ging altijd een beetje meer rechtop zitten als Helen binnenkwam. Niet alleen omdat ze inspecteur van de recherche was, maar ook vanwege de manier waarop ze zich bewoog. Als ze met haar één meter tachtig in haar leren motorkleding het pand betrad, was ze een toonbeeld van ambitie en energie. Ze kwam nooit te laat, had nooit een kater, was nooit ziek. De agenten onderling graptten dat ze een robot was of een verbond met de duivel had gesloten, maar die grappen

verhulden hun ware bewondering voor haar vastberadenheid, toewijding en inzicht. Ze leefde voor haar baan, met een intensiteit waar zij slechts van konden dromen.

Helen liep rechtstreeks naar de afdeling Ernstige Delicten. Het nieuwe vlaggenschip van Southampton mocht dan revolutionair zijn, de stad waarover het moest waken was onveranderd. Terwijl Helen de takenlijst voor die dag bekeek en ze werd geconfronteerd met al die voorspelbare zaken, zonk de moed haar enigszins in de schoenen. Een huiselijke ruzie die was geëindigd in moord: twee levens verwoest en een jong kind dat in een instelling moest worden geplaatst. Een poging tot moord op een Saints-fan door reizende supporters van Leeds United en het meest recent een brute moord op een tweeëntachtigjarige man tijdens een mislukte roofoverval. De overvallers hadden de gestolen portemonnee laten vallen bij hun vlucht, zodat de politie beschikte over duidelijke vingerafdrukken en snel hun identiteit kon vaststellen. De dader was een oude bekende van de politie in Southampton. Een ordinaire onverlaat die het leven van een nietsvermoedend gezin had verwoest in de weken voor Kerstmis. Helen moest deze ochtend cps inlichten over de details. Ze opende het dossier, vastbesloten dat de zaak tegen deze crimineel absoluut waterdicht moest zijn.

‘Maak het je niet al te gemakkelijk. Werk aan de winkel.’

Mark Fuller, haar brigadier, kwam op haar toegelopen. Mark, een knappe, getalenteerde politieman, had de afgelopen vijf jaar nauw samengewerkt met Helen. Moord, kinderontvoering, verkrachting, vrouwenhandel; hij had haar talloze onplezierige zaken helpen oplossen en ze vertrouwde op zijn toewijding, intuïtie en moed. Een lastige scheiding had echter haar tol geëist en de afgelopen tijd had hij labiel en onbetrouwbaar gedrag vertoond. Helen merkte tot haar verdriet dat hij weer naar drank rook.

‘Jong meisje dat beweert dat ze haar vriend heeft vermoord.’

Mark haalde een foto uit zijn map en gaf die aan Helen. In de rechterbovenhoek zat de opvallende stempel van Vermiste Personen.

‘Naam van het slachtoffer is Sam Fisher.’

Helen keek naar de foto van een jongeman met een fris gezicht. Scherp omlinjende trekken, optimistisch, zelfs een tikje naïef. Mark wachtte even tot Helen de foto had bestudeerd voordat hij haar een nieuwe overhandigde.

‘En onze verdachte. Amy Anderson.’

Helen kon haar verbazing niet onderdrukken toen ze de afbeelding zag. Een mooi en onconventioneel meisje, hoogstens eenentwintig. Met lang golvend haar, opvallende kobaltblauwe ogen en een gevoelige mond was ze een toonbeeld van jeugdigheid en onschuld. Helen pakte haar jasje.

‘Kom mee.’

‘Wil jij rijden of zal...’

‘Ik rijd.’

Ze liepen in stilte naar de auto. Ze reden eerst naar Helens assistente, die contact had onderhouden met Vermiste Personen. De onstuitbaar zwierige Charlene ‘Charlie’ Brooks was een goede politievrouw, ijverig en energiek, die vastberaden weigerde zich te kleden als een rechercheur. Vandaag droeg ze een strakke leren broek. Het lag niet op Helens weg om haar aan te spreken op haar kleding, hoewel ze die verleiding wel voelde.

In de auto was de alcoholgeur van Marks adem nog sterker. Helen keek hem van opzij aan voordat ze haar raampje omlaag draaide.

‘Wat weten we?’ vroeg ze.

Charlie had het dossier al opengeslagen.

‘Amy Anderson. Ruim twee weken geleden als vermist opgegeven. Het laatst gezien bij een popconcert in Londen. Ze had haar moeder gemaïld dat ze op de avond van twee december naar huis